

בש"פ 3865/24 - אילן כרמית נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון
בש"פ 3865/24

לפני: כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ

המבקש: אילן כרמית
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה להעברת מקום דיון

בשם המבקש:

בשם המשיבה: עו"ד יאיר חמודות
החלטה

1. לפניי בקשה לפי סעיף 78 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, להעברת מקום הדיון בת"פ 55673-09-23 מבית משפט השלום בחיפה לבית משפט השלום בתל אביב-יפו או לבית משפט השלום בפתח תקווה. מדובר בהליך פלילי, במסגרתו מיוחסת למבקש עבירה של עדות שקר לפי סעיף 237 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, עבירה אשר בוצעה לכאורה בעת שהעיד, כעד מומחה, במסגרת הליך משפטי שהתנהל בבית משפט השלום בעכו.

2. בבקשה נטען כי המבקש מתגורר ברמת גן, וכי יקשה עליו לנהל את ההליך בבית משפט השלום בחיפה, המרוחק ממקום מגוריו, בשל בעיות רפואיות שונות שפורטו בבקשה. עוד נטען כי משרדו של בא-כוח המבקש נמצא באזור המרכז; כי מרבית עדי התביעה מתגוררים באזור המרכז; וכי לבית משפט השלום בחיפה אין כל זיקה מהותית להליך, שעה שהעבירה המיוחסת למבקש בוצעה לכאורה בבית משפט השלום בעכו.

3. המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה, הקשיים הרפואיים אותם פירט המבקש אינם מצדיקים את העברת הדיון, וזאת לנוכח הרף המחמיר שנקבע בפסיקה בהקשר זה, ולפיו על המבקש להראות כי הוא סובל מקושי ממשי בניידות. עוד טוענת המשיבה כי המרחק הגיאוגרפי בין משרד בא-כוח המבקש לבין בית המשפט בחיפה אינו רלוונטי, שכן זהו שיקול שהיה על המבקש לשקול בבואו לבחור עורך דין; וכי לא מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות חריגה

מהכלל לפיו לא יועבר דיון בעניינו של נאשם הכופר באשמה. בהקשר זה נטען, כי לפי רשימת עדי התביעה, חלקם מתגוררים באזור הצפון. לבסוף, טוענת המשיבה כי התיק לווה מתחילתו על ידי פרקליטות מחוז חיפה, אשר לפניה אף התקיים שימוע למבקש, וכי גם טעם זה מצדיק את דחיית הבקשה.

4. המבקש, בתשובתו לתגובת המשיבה, שב וחוזר, בעיקרי הדברים, על טענותיו בבקשה. בנוסף, טוען המבקש כי בניגוד לנרמז מתגובת המשיבה, מרבית עדי התביעה - עשרה מתוך שנים-עשר - מתגוררים באזור המרכז. עוד נטען כי ההלכות אליהן מפנה המשיבה, מתאימות להעברת מקום דיון בהליכי תעבורה, ולא להליכים פליליים אחרים; וכי ממילא, השיקול המרכזי בבקשות מסוג זה הוא נוחות העדים - אשר כאמור, מתגוררים ברובם באזור המרכז.

5. לאחר עיון, לא ראיתי להיעתר לבקשה.

על פי הכלל, כאשר נאשם מבקש את העברת הדיון בהליך נגדו, אך אין הוא מודה בעובדות כתב האישום, תהא הנטייה שלא להיעתר לבקשתו. הטעם לכך נעוץ בצורך בשמיעת ראיות, לרבות הגעת עדי תביעה, בהם גורמי אכיפה, לבית המשפט אליו הועבר הדיון. לפיכך, העברת הדיון מקום בו כופר הנאשם בעובדות כתב האישום תיעשה רק במקרים חריגים ויוצאי דופן (בש"פ 507/18 מילר נ' מדינת ישראל (5.3.2018); בש"פ 6395/18 ויין נ' מדינת ישראל (12.9.2018)). בהקשר זה יוער, במענה לטענת המבקש, כי הכלל האמור אינו חל רק בהליכי תעבורה (ראו למשל: בש"פ 4019/24 מליניאק נ' מדינת ישראל (29.5.2024); בש"פ 3673/22 אבן שהן נ' מדינת ישראל (20.6.2022)).

מבלי להקל ראש במצבו הרפואי של המבקש, המסמך הרפואי שצורף לבקשה אינו מלמד על קושי בניידות המצדיק את העברת הדיון, בשים לב לרף המחמיר שנקבע בפסיקה לעניין זה (ראו למשל: בש"פ 3377/23 בן ציון נ' מדינת ישראל (14.5.2023); בש"פ 4344/12 טאובליב נ' מדינת ישראל (8.7.2012)). כעולה מן הבקשה ומתגובת המשיבה, העבירה המיוחסת למבקש בוצעה, לכאורה, במחוז חיפה, חלק מן העדים מתגוררים במחוז הצפון, והתיק נוהל מתחילתו על-ידי פרקליטות מחוז חיפה (השוו: בש"פ 9213/20 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2021); בש"פ 5110/13 סידגורסקי נ' מדינת ישראל (5.8.2013); בש"פ 9044/08 רכבת ישראל בע"מ נ' מדינת ישראל (7.12.2008)). משאלה הם פני הדברים, לא ניתן לקבל את טענת המבקש לפיה בית משפט השלום בחיפה נעדר כל זיקה להליך, ואף נראה כי יש בהעברת הדיון כדי לפגוע ביעילותו. לנוכח המתואר לעיל, לא מצאתי כי מדובר באחד מאותם מקרים חריגים המצדיקים העברת הדיון.

6. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ג בסיון התשפ"ד (19.6.2024).

שופטת
